

תת"ע 5588/09/19 - עבדאללה עלמי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 5588-09-19 מדינת ישראל נ' עלמי
תיק חיצוני: 61119257568

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	עבדאללה עלמי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 4.11.2019.

המבקש קיבל דו"ח שמספרו 61119257568 המייחס לו עבירה של אי ציות לאור אדום ברמזור בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 10.10.2018.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו קנס המקורי בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא היה מודע לקיום הדיון שנקבע בעניינו וכי ביום הדיון לא יכול היה להתייצב ביום הדיון מאחר שהיה בהתנסות בחדרי ניתוח.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי העבירה נשוא כתב האישום בוצעה ביום 10.10.2018 וכי הנאשם קיבל לידי את הדו"ח הנדון. לטענתה הזימון לדיון נשלח לכתובתו הרשומה של המבקש במשרד הפנים באותה עת באמצעות דואר רשום והזימון נמסר לנציג הנמען ומשכך עמדה בחזקת המסירה.

לטענת המשיבה המבקש לא טען כי אישור המסירה לא נשלח לכתובתו הרשומה או כי חלה בטעות ולכן לא עמד בנטל הרובץ על כתפו להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו.

המשיבה הוסיפה וטענה כי המבקש לא הצביע על טעם מיוחד ועיוות דין שיגרם לו אם לא יבוטל פסק הדין.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסינ נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

המבקש טען כי לא ידע על הדיון שהתקיים בעניינו.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 כי:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** מיום 16.5.2019 (לא פורסם) קבע כב' השופט כדורי כי לשם ביסוס חזקת המסירה, די למאשימה להראות שההזמנה לדיון נשלחה לנמען בדואר רשום.

על-פי אישור המסירה שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה למועד הדיון שנקבע ליום 4.11.2019 נשלחה לכתובתו

הרשומה של המבקש אותה ציין בבקשתו להישפט ונמסרה לידי נציג מטעמו של הנמען שאישר את קבלתה בחתימת ידו ..

לטענת המבקש אשר נתמכה באישור מטעם בית הספר לסייעוד של הדסה והאוניברסיטה העברית בירושלים, ביום הדין לא יכול היה להתייצב לדין בשל התנסות בחדר ניתוח . הנאשם לא פרט בבקשתו מתי נקבע המועד להשתתפותו בהתנסות ומה מנע ממנו להגיש בקשה לדחיית הדין לפני מועד הדין.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדין.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

במקרה שבפניי המבקש לא העלה כל טענה באשר לחשש לעיוות דין שעלול להיגרם לו.

בנוסף, חרף עברו התעבורתי של המבקש הכולל הרשעה קודמת ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ח' טבת תש"פ, 05 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.